

Друга задача: кога ще излиза и какво ще се пише. Това бѣше най-важното. Тука тѣ се спрѣха и се загледаха единъ другъ.

Гоню се облегна на стола и се хвана за брадата. Мислѣше. Така е виждалъ да прави бати му, когато пише. Направиха сжщото и другаритѣ му. Мълчание. Минава време.

— Готово! — извика Гоню и плѣсна съ ржце.

— Какво, какво?

Не имъ отговори. Стана и затършува по масата между книгитѣ. А имаше много — и вестници, и списания, и дебели подвързани книги. Намѣри нѣщо и го измъкна. Едно голѣмо, но тънко, списание съ цвѣтни корици и много картинки извжтре. Най-отгоре пишеше „Барабанъ“.

— Ето, като това, — каза задъхано Гоню.

Пакъ си сбраха главитѣ и се наведоха надъ списанието. Гоню имъ прочете нѣщо отвжтре.

— Ей такива работи ще пишемъ и ние въ нашия вестникъ. Смѣшни да сж, — продължи обясненията си Гоню.

— Разбрано, — каза Дандето. — Азъ ще нарисувамъ най-отгоре името на вестника. Ей съ такива едри букви — отдалечъ да се чете. Вие на мене оставете тая работа.

— Добре, ами картинитѣ? — дигна глава Анчо.

— Дандето, нали е рисувачъ, — отговори Гоню.

— И така, другари, — продължи той, — работата почваме. Азъ ще напиша стихотворенията, разказитѣ и другитѣ нѣща. Анчо — смѣшнитѣ, а пъкъ Дандето — заглавието и картинкитѣ ще нарисува. На работа. Всѣки да си заеме мѣстото.